

Arrest

nr. 350 814 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2024 dient verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 10 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

1.2. Op 10 oktober 2025 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 7 november 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer die verklaard te heten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; niet in het bezit van het wettelijk vereiste visum

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk van betrokkene met de referentiepersoon in België te erkennen. Betrokkene voldoet aldus niet aan één van de hoofdvoorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht op basis van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15/12/1980, namelijk er is geen sprake van verwantschap zoals voorzien in artikel 10 van de wet van 15/12/1980.

Na onderzoek kwam het parket tot volgende conclusie:

Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Een advies dat gevolgd werd door de burgerlijke stand van de gemeente Meerhout. Bijgevolg is de verwantschap niet aangetoond zoals voorzien in artikel 10 van de wet van 15/12/1980.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijdering moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan en een derde land).

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Tevens dient opgemerkt te worden dat betrokkene met de referentiepersoon geen eigen kinderen heeft. De 2 kinderen waarover sprake in de aanvraag zijn de kinderen van de referentiepersoon. In Suriname echter heeft betrokkene wel nog 2 eigen kinderen waarvan hij aan het parket verklaarde hen nog te willen laten overkomen naar België. Betrokkene kan aldus beter zijn kinderen vervoegen in zijn land van herkomst. De 'relatie' met de referentiepersoon en haar kinderen kan ook via de moderne communicatiemiddelen onderhouden worden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig oud artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. Het eerste middel

2.1.1. In het eerste middel van zijn synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aangaande het huwelijk

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het huwelijk van verzoeker niet door de dienst vreemdelingenzaken erkend werd. De verwerende partij verwijst tevens naar het negatief advies van het parket van Turnhout..

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is de kwestieuze weigering van de erkenning van het huwelijk niet definitief. Verzoeker en zijn partner kunnen nog beroep aantekenen voor de bevoegde familierechtbank die zich op een definitieve manier daarover zal uitspreken.

In het kader van een procedure voor de familierechtbank zal de aanwezigheid van verzoeker nodig zijn. In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zal verzoeker zich niet op een efficiënte manier kunne verdedigen.

In de motivatie van de bestreden beslissing zegt de verwerende partij niet waarom verzoeker het grondgebied moet verlaten hoewel hij nog de mogelijkheid had om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Meerhout.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij met een belangrijk element van het dossier geen rekening heeft gehouden.

Gelet op al het voorgaande dient men vast te stellen dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden heeft."

2.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde eerste middel.

2.1.3. Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen de 30 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten omdat hij "*niet in het bezit (is) van het wettelijk vereiste visum*" en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt. Ook blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening wordt gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn synthesesmemorie tracht voor te houden, wordt in de bestreden beslissing nergens gesteld dat "*de kwestieuze weigering van de erkenning van het huwelijk*" definitief is, zodat de grief die is gesteund op deze premisse feitelijke grondslag mist.

Verzoeker maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. In zoverre hij nog laat gelden dat niet wordt gemotiveerd waarom hij "*het grondgebied moet verlaten hoewel hij nog de mogelijkheid had om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand*", wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoeker "*niet in het bezit (is) van het wettelijk vereiste visum*" en dat 2) verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft hij, daargelaten de vraag of er in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom hij "*het grondgebied moet verlaten hoewel hij nog de mogelijkheid had om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand*", geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond of kan minstens niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. Het tweede middel

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

(...)

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze criteria. Verzoeker vormt een gezin met een vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Verzoeker en haar partner zijn in het buitenland gehuwd en ze willen hun huwelijk in België laten erkennen.

Er is geen twijfel over het hechte karakter van hun familiebanden.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een “dwingende maatschappelijke behoefte” en “proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W 1986-87, 2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoeker geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt;”

2.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde tweede middel.

2.2.3. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen voert verzoeker aan dat hij *“een gezin (vormt) met een vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk”*, dat hij en zijn partner in het buitenland gehuwd zijn en hun huwelijk in België willen laten erkennen en dat er *“geen twijfel (is) over het hechte karakter van hun familiebanden”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat het parket van oordeel is dat er sprake is van een schijnhuwelijk en daarom een negatief advies heeft verleend en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Meerhout dit advies heeft gevolgd, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verwantschap niet is aangetoond.

Hoe dan ook werd verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het

grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). Zo er al sprake zou zijn van een relatie tussen verzoeker en zijn partner die onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM, wat niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dan nog wordt in de bestreden beslissing overwogen dat zij en de kinderen van de partner deze 'relatie' ook via de moderne communicatiemiddelen kunnen onderhouden. Dit wordt door verzoeker in zijn synthesesamenvatting niet betwist, laat staan weerlegd.

De summiere beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN